

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18

APARE DUMINECA

Redactor:
Pr. Demian Tudor

ÎNCEP MISIUNILE

Am intrat din nou în postul Crăciunului și deodată cu aceasta parohiile Eparhiei noastre vor fi iarăș asaltate de duhul cu vâlvătăl de foc al misionarilor noștri tractuali.

Hotărât lucru că orice timp al anului poate fi potrivit pentru aranjarea unor misiuni religioase pentru popor. Păstorul de suflete, cu tragere de inimă față de turma incredințată lui, va ști să utilizeze orice prilej pentru acest fel de pastorație extraordinară, care dacă e bine dirijat și înțelept organizat, numai folos poate aduce pe seama păstoriiților săi. Un adevăr rămâne însă totuși neîndoios: cel mai potrivit timp pentru organizarea unor atari misiuni, cari să brăzdeze urme adânci de induhovnicire în vieața credincioșilor noștri, rămâne tot vremea celor două posturi mari ale anului nostru bisericesc. Nu numai că răstimpul lor este anume sorocit de Biserică pentru o induhovnicire a vieții noastre singuratice sau obștești, dar prin întreaga atmosferă ce se degajează din cele două mari prasnice pe care le preced, ca și din bună mireasma cântărilor și a slujbelor sfinte cu atât de des repetatele lor apeluri la o coborâre grabnică în străfundurile conștiințelor noastre, creiază aceea ambianță spirituală propice unui semănat cât mai abundent de cuvânt dumnezeiesc. Dacă la acestea mai adăugăm apoi și faptul că în decursul lor — și în deosebi în acesta, al Crăciunului, — credincioșii noștri dela sate sunt mai liberi de grijile câmpului, ca și a altor treburi de natură gospodărească, și în același timp mai dispuși pentru lichidarea problemelor lor de conștiință, printr'o mărturisire sinceră în fața duhovnicului, înțelegem și mai mult de ce în Statutul pentru organizarea misionarismului religios în Eparhia noastră, s'a prevăzut, dintru început, cele două mari posturi ca timp anume sorocit pentru asaltul misionar.

Se înțelege dela sine că în aranjarea acestor misiuni pentru popor o mare răspundere apasă pe umerii misionarilor noștri tractuali și în același timp și o povară destul de grea. Nu de mai puțină răspundere sunt însă scutiți și păstorii de suflete din parohiile în cari cei dintâi se cobor. O misiune aranjată de mântuială, pentru a corespunde numărului cerut de Statut, sau pentru a avea ocazie de raportat celor mai mari, ca și o misiune mărginită doar la o grăbită slujbă în sobor, nu rezolvă nimic din ceea ce s'a țintit prin organizarea lor în chip unitar pe întreaga Eparhie. Și la fel, o misiune lipsită de o pregătire prealabilă cât mai intensă, ca și de o organizare cât mai temeinică, nu-și poate atinge culmea de induhovnicire, oricât de mare și de entuziast ar fi elanul misionarului ce activează în decursul ei. E nevoie așadar și de o conștiință misionară a celui ales să brăzdeze cu duh misionar în ogorul sufletesc al credincioșilor noștri, dar în același timp e de neapărată nevoie și de o pregătire cât mai deplină a turmei pentru semănatul misionarului, și aceasta revine în special păstorului din parohia pe care misionarul o are de cercetat. Iată de ce în îndrumările date de către Prea Sfinția Sa Părintele Episcop Andrei, în decursul săptămânei de retragere dela sf. Mănăstire Hodoș-Bodrog din vara acestui an, s'a și stăruit în chip deosebit asupra necesității pregătirii cât mai detaliate a unei misiuni.

În discuțiile avute cu acest prilej, mulți dintre misionarii noștri tractuali n'au ezitat să suleveze lipsa unei atari pregătiri în multe din parohiile pe cari le au de cercetat. Această lipsă nu face decât să scadă efectul pe care o misiune trebuie să-l aibă în popor și pentru curmarea unei atari stări nu trebuie precupețit niciun efort. Misionarul nu vine în parohie pen-

tru ca să ne stingherească în lucrul nostru pastoral, nici să ne supraliciteze în fața credincioșilor pe cari îi păstoriim. El vine ca să ne ajute la desțeluirea unui mai adânc ogor spiritual, vine ca să cheme la mântuire și pe cei reci sau indiferenți și să deschidă ochii asupra unor chemări la rătăcire pe cari noi am avut grija din vreme să i le sesizăm. Nu fără mai mult efect va rămâne apoi aportul lui și în lecuirea unor răni spirituale, pe cari râvna noastră de ani de zile, cu toată impetuzitatea desfășurării ei, nu le-a putut definitiv vindeca. Dacă acesta este rostul pășirii lui în parohiile pe cari le păstoriim, rost care dacă e conștiințios împlinit se soldează numai cu binefaceri pentru credincioșii noștri, e firesc să le netezim calea și să-i ajutăm la împlinirea cât mai deplină a chemării lor.

Nu vrem să afirmăm că prin această pregătire a turmei în vederea descinderii misionarului s'a făcut tot ce e de trebuință pentru reușita unei misiuni. De aci începe rolul, destoinicia și conștiințiozitatea celui ales și în-

credințat să desmorțească și să aprindă inimile pentru Hristos și Evanghelia Lui. În acest scop însă un lucru trebuie știut dintru început: misionarul să aibă cunoștință prin preotul paroh despre toate slăbiciunile, întrelăsările și rănilile sufletești ale celor pe cari îi are de cercetat și în direcția vindecării acestor defecțiuni să-și îndrepteze cuvântul său. Dacă o face aceasta cu atenție și fără grabă prea pripită ca de obicei, dacă caută și își face prilej de întâlnire și cu cei mici și cu cei mai vârstnici, atunci zăbovirea lui în sânul unei parohii nu poate rămâne fără efect. Și mai ales, dacă își găsește și timpul și prilejul de a face câteva vizite pe la frunțașii satului, sau lasă în urma sa și cuvântul scris al vreunei cărți bune pentru colportaj, atunci lucrul său va fi și mai binecuvântat.

Oricum însă, reușita deplină a unor atari misiuni nu o vedem posibilă, decât printr'o colaborare devotată și sinceră între trimisul arhipăstorului și cel căruia i s'a încredințat o mică grupă din familia păstoriților săi. T.

Sfințirea bisericii din Barațca

Sâmbătă în 8 Noemvrie a. c. fiind praznicul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavril, P. Sf. Sa Părintele Episcop Andrei, a descins în parohia Barațca, prot. Radna, pentru a da destinației sale noua bisericuță din această parohie.

La marginea comunei P. Sf. Sa este întâmpinat de un banderiu de călăreți și de copii de școală, în frunte cu dl. Imbuzeanu, pretor al plasei Radna, care-L salută în numele administrației civile din plasă. De aci este condus până la biserică, unde îl așteptau preoții îmbrăcați în odăjdii.

După îmbrăcarea P. Sf. Sale cu sfintele ornate, se începe actul târnosirii, prin înconjurarea sfântului locaș și apoi prin așezarea sfintelor moaște în inima prestolului.

Sfânta Liturghie este slujită de P. Sf. Sa Părintele Episcop înconjurat de următorul sobor de preoți: I. P. C. Ic. Stavr. Traian Cibian-Arad, adm. prot. Pr. Gheorghe Crișovan-Radna, Pr. P. Dumitru-Barațca, Pr. Gheorghe Barbă-Păuliș, Pr. Gheorghe Lupșa-Păuliș, Pr. Gheorghe Balta-Covăsintși și diacnul Dimitrie Dărău.

La priceasnă P. Sf. Sa rostește o foarte frumoasă predică despre Biserică, lămurind pe deplin credincioșii prezenți asupra instituției divine a Bisericii. Din această instructivă predică, am reținut în rezumat următoarele:

„Biserica nu este născocire omenească, ci o instituție dumnezeiască. În sf. Scriptură ni se spune că

Moise a primit poruncă dela Dumnezeu să-I facă biserică. Dumnezeu însuși i-a dat lui Moise chiar și dimensiunile unei biserici ce avea să-I ridice. Însă, fiindcă Moise a pribegit toată viața lui cu poporul Izraeltean prin pustie, nu l-a putut ridica decât cortul sfânt pe care-l purta prin pustie. Solomon a fost cel dintâi om care a ridicat biserică lui Dumnezeu. Este o mare minune de a zidi casă lui Dumnezeu. El care este necuprins, să-și aibă locaș în mijlocul nostru. Nu ne putem noi ruga oriunde: în câmp, în pădure? căci și acolo suntem tot sub aripa lui Dumnezeu. Ne putem ruga în tot locul sub cer, însă nu suntem pătrunși de aceeași căldură ca aci în biserică. Sufletul are lipsă de căldură pentru a se putea înălța prin rugăciune către Dumnezeu. Această căldură nu o poate găsi în câmp, ci numai în biserică. Aci vine sufletul să primească pâine cerească. Biserica este o corabie ca a lui Noe. Afară de biserică ne pândește satana, pentru a ne îneca în potopul păcatului. Aci în corabia aceasta nu îndrăznește satana să intre, fiindcă aci locuște Stăpânul cerului și al pământului: Dumnezeu. Biserica este și școala sufletului, școala vieții. Aci primim în sufletele noastre învățăturile Mântuitorului nostru Iisus Hristos și nu ne putem lipsi de această școală. Biserica este spitalul sufletului nostru. În lume sunt multe boale, cari se vindecă în spitale. Însă mai multe boale sunt în sufletele noastre. Vindecarea acestora o primim aci în biserică. Dar biserică mai e și un tribunal al sufletelor, unde se judecă faptele noastre ale tuturor.

Biserica e o minune a lui Dumnezeu pe pământ, e cerul coborât pe pământ. În biserică toți suntem înfrățiți în fața lui Dumnezeu, a Tatălui nostru. Voi, credincioșii din Barațca, erați până aci în vânt, fără reazim duhovnicesc. Acum aveți pe Dumnezeu în satul vostru, în această bisericuță. Aveți datoria de a-i călca cât mai des pragul. Cel ce nu cercetează biserica în Dumineci și sărbători, se necinstește pe sine însuși și nu pe Dumnezeu. Când intrăm în biserică, intrăm în cer. De aceea ni se cere să intrăm cu frică și cu cutremur. Ori ce grijă lumească să rămână afară, când intrăm în biserică. Aci să venim cu pace în suflete. De aci să ieșim ca și cum ne-am pogori din cer, împăcați în suflete și această pace să o ducem cu noi acasă. Aci e vatra de unde ducem la casele noastre căldura dragostei, a păcii și a sfințeniei. Aci e jăratecul sfânt, care arde păcatul din sufletul nostru.

Noe, când a voit să constate dacă apele ce au înecat pământul au scăzut, pentruca să poată ieși din corabie, a trimis afară două păsări: un corb și o porumbiță. Corbul nu s'a mai întors să-i vestească lui Noe sfârșitul potopului, pentrucă aflase afară stârvuri de oameni și animale, din cari să se hrănească îmbelșugat. Porumbița însă a venit, aducând în cioc o frunză de măsline. Noe a înțeles că apele au scăzut și astfel poate ieși din corabie. Noi să nu fim ca acel corb. Să ne hrănim din stârvurile lumii acesteia, pe cari le aflăm din belșug, ci ca porumbița: să alergăm la corăbioara noastră, la sfânta biserică, având ca semn ramura de măsline a nevinovăției noastre sufletești.

Terminându-se sf. Liturghie, Pr. Pavel Dumitru face o amplă dare de seamă despre zidirea sfântului locaș, arătând că întreaga zidire a bisericii a fost făcută de mâinile harnicului cântăreț al ei, Blaj Gheorghe. Iar celelalte lucrări au fost făcute prin dania tuturor oamenilor de bine din comună, în frunte cu dl. Rațiu. Fiecare credincios și-a zidit ceva la temelie acestei biserice, care face fală puținilor noștri credincioși din Barațca.

Răspunzând, P. Sf. Sa, se arată foarte mișcat la constatarea că zidirea bisericii s'a făcut din partea cantorului, fără nici o remunerație. „Ceeace n'am auzit până astăzi, ca biserica să fie zidită de însuși cantorul ei, m'a mișcat adânc și sunt convins acum pe deplin că aceasta va fi o biserică vie în satul vostru, iubiți credincioși, fiindcă aci e zidit sufletul vostru al tuturor și mai ales al preotului și cantorului, cari vor ști însufleți zidurile ei, oricât de reci ar fi“, încheie P. Sf. Sa.

După aceasta Înaltul Arhipăstor slujește un Te-Deum pentru M. Sa Regele Mihai I, cu ocazia zilei onomastice a Majestății Sale.

Cor.

Nu ne duce în ispită...

Scrind evanghelistul Marcu despre ispitierea Domnului, menționează că „stătea împreună cu fiarele sălbatice și-l slujea îngerii“. Cel dintâi om, Adam, deasemenea a stat la un loc cu fiarele și a avut la urmă de-a face și cu îngerii. Fiarele care l-au înconjurat pe Iisus, n'au fost numai leii și tigrii, cu care a ieșit la capăt tot așa de ușor ca și Adam, cl. jeopardii cei mai feroci, și cu care Adam n'a ieșit biruitor, au fost mușcăturile ispitelor pe care Iisus le-a respins. O ispită nebruită, te pune în fața unui înger cu sable de foc, care-ți deschide și-ți arată ușa tuturor remușcărilor și a plânsetelor; pe când o ispită învinsă, îți pune la îndemână serviciul tuturor îngerilor, adică mulțumirea sufletească care urmează după victorie.

Ispita e atracția răului încă neconsimțit. Orice simțire, gând, cuvânt sau faptă care-l îndeamnă pe om să lucreze împotriva lui Dumnezeu și a conștiinței sale. Hristos a fost ispitit într'o pustietate și încă fiind fiul lui Dumnezeu; cum dar n'am fi ispitii noi pământeni, și încă în inima viermătușului de oameni și de treburi câte pot exista. Caravanele deșertului sunt veșnic însoțite de vulturi cărora aci-aci le cade vreun cal, cămilă sau altă pradă a arșiței și a setei. La fel convoaiele mărilor sunt urmărite de rechini, cărora de asemenea le poate cădea în orice clipă ceva în plisc. Așa-i însoțită și viața omului dela naștere la moarte, de fiare, vulturi și rechini: „Diavolul umblă ca un leu răcnind și căutând pe cine să înghită“ (I. Petr. 5. 8). Se apropie, te pipăie, te sucește, te chinuiește, îți pune peste greșeli un ochian care le face să le vezi mici și netsemnate iar peste bruma de fapte bune unul care îți le exagerază și te face încrezut.

Aceasta e ispita din partea diavolului. Există apoi una din partea omului însuși, a poftelor proprii (Iac. 1, 4) și alta din partea semenilor: Iosif fu ispitit de stăpână (Gen. 39. 7), Iov de soție (Iov 2. 9) și Sara, fata lui Raguil, de slujnice (Tob. 3. 9-10).

Dumnezeu nu ispitește (Iac. 1.13). Dumnezeu dă omului numai un fel de încercare (Deut. 13.3) care întărește credința, iubirea și răbdarea, și le răsplătește ca pe ale lui Avram și Iov.

Deși ispita diavolului e ca un câine legat în lanțuri, numai latră, dar nu poate mușca: „Dumnezeu... nu va îngădui să fii ispitit peste puterile voastre“ (I Cor. 10. 13), deși ispita distruge auto-prețuirea prea exagerată, deși ne arată răul de care suntem capabili, deși face cu noi ca vântul cu pomul: îi înfige rădăcinile mai adânc în pământ, totuși, s'o combatem cu toate puterile. Sănătatea depinde mai mult de precauțiuni decât de leacuri. Să nu ne lăsăm nici o clipă sufletul din mâini.

Ispita se combate prin cuvântul lui Dumnezeu, cu rugăcuni, cu hotărâri, cu făgăduinți. Cu fugirea de păcat, cum a fugit Iosif de femeia lui Putifar, de și-a lăsat și halnele în mâinile ei. Cu evitarea privilegiilor ademenitoare. Totdeauna când venia frizerul la un bancher ca să-l barbierască, îl găsea numărându-și și așezându-și banii mulți pe care îi avea. Doar că se răsucea pe scaun cu spatele către grămezile de galbeni și bancnote, și se lăsa săpunit. Odată îl tremură tânărului barbier mâna și-l sângeră. Repede însă îl șterse și se hotărâ să fie mai atent. Altă dată îl tremură mâna și mai tare, încât tăindu-l, bancherul sbercă și se mântie, iar frizerul căzu aproape leșinat peste porcoiul de bani. Bancherul se luă pe grijă și-l întrebă ce are. Barbierul cu mâna la cap nu putu să zică nimica, ci numai arătă înspre bani. Grezându-l în strâmtorare, îl întrebă cât îi lipsește. Tânărul însă se aruncă la picioarele lui și-i mărturisî cu lacrimi că în mai multe rânduri a fost ispitit să-i taie beregata și să-și însușească banii. De atunci înainte bogătașul nu se mai friză alături de mormanul banilor.

Nu ne duce în ispită. Și dacă totuși ne încerci cu ea, ajută-ne ca să biruim, căci scris este: „Pe cel ce va birui, îl voi face stâlp în templul Dumnezeului meu“ (Apoc. 3. 12).

Pr. Gh. Perva

Esențialul în misiune

Vremile ne impun o muncă serioasă în domeniul spiritual și ne obligă să rămânem numai în acesta.

Împrejurările de viață ne obligă să documentăm rațiunea noastră de a fi, în fiecare clipă și prin fiecare faptă. Ziua de azi ne cere să avem pe masa preocupărilor în mod continuu problema misiunii. Ea nu e simplă, își are complicațiile ei și nu se rezolvă ușor.

Ar părea că întrunirea unui număr mare de credincioși și celebrarea cu duh de evlavie a slujbelor de o zi și o noapte este deajunsă misiune într'un an. Greșită părere, căci abia în fața mulțimii devine misiunea o problemă. Din acel prilej emoția sufletului naște în minte întrebarea: sunt eu ispravnic fidel în administrarea tainelor lui Dumnezeu; lucrez eu în așa fel ca să fiu găsit credincios la lucrul încredințat mie; fac totul...?

Abia stăpâniți de întrebări cu acestea constatăm, că rezolvarea problemei se face în timp și nu la voia întâmplării printr'o încântată satisfacție personală, cu sau fără recompensă.

Se aplică regulile matematice întru totul. Și aci ni se dă în cuvinte multe o problemă. Nu am rezolvat-o când am privit-o și am citit-o. Nimic n'am făcut nici dacă facem toate operațiile cu cifrele date.

A încerca o rezolvare după bunul plac personal este a da greș la sigur. De bună seamă cauți mai întâi să pătrunzi legile și principiile ascunse sub vălul vorbelor din problemă, aplici aceste legi și rând pe rând problema se rezolvă singură. Chiar dacă faci unele greșeli de calcul, dacă respecti regula esențială, ajungi la rezultatul cel mai aproape de adevăr.

Da, există punctul esențial și în misiune, care te vedește de ești pe drumul cel adevărat. Este atmosfera sub care se succed faptele tale publice și particulare. Este vântul, care bate din sfera spirituală și prin armonia dintre sunetul lui și gândurile și faptele tale, înalță lumea la Dumnezeu. „Căci n'ăși îndrăzni să pomenesc niciun lucru pe care să nu-l fi făcut Hristos prin mine, ca să aducă neamurile la ascultare de El: fie prin cuvântul meu, fie prin faptele mele“ (Rom. 15, 18).

Iată secretul, iată esențialul în misiune; să te pui în slujba lui Hristos prin cuvânt și prin faptă. Tu să nu faci decât atât și El va face totul prin tine, căci respiri în atmosfera ozonificată de jertfa Lui. Vremile se înseninează, împrejurările te favorizează, căci este voia Lui și biruința Lui.

Teofan

Despre ce să predicăm?

Dumineca a 25-a după Rusalii despre porunca: FĂ ȘI TU ASEMENEA.

Parabola despre Samarineanul milostiv, e dintre cele mai frumoase, dintre cele mai pline de favățături și dintre cele mai turburătoare. Frumusețea i-o dă fapta samarineanului. Învățătura se poate lua din fiecare propozițiune. Turburătoare sunt întrebările din care pornește și prin care se încheie: Și cine este aproapele meu? Deci care din acei trei ți se pare că a fost aproapele celui căzut între tâlhari? Turburarea e apoi copleșitoare prin porunca: *Mergi de fă și tu asemenea* (Luca 10, 37).

În Vechiul Testament a fost dată porunca: Să iubești pe aproapele tău. Nu se spunea însă nicăiri, cine este aproapele. În lipsa acestei lămuriri învățații și neștiutorii au discutat și au disputat rătăcind unii mai puțin, alții mai mult, dar orbecăind toți. Cei care au ajuns la cea mai înaltă treaptă de gândire, spuneau că aproapele nostru este cel de o limbă, de o lege, de un neam cu noi. Nici aceia nu întârziiau să adaoge, că toți ceilalți, chiar dacă nu ne-ar fi, pot să ne fie vrăjmași.

Unii spun că neamul omenesc, mai ales după căderea în păcat, pus în vrăjmășie cu Dumnezeu, s'a vrăjmășit și cu sine însuși. Patriarhii și proccii de demult nu au putut și nu aveau pe cine să învețe despre aproapele. Abia au răzbit să

pregătească sufletele pentru primirea învățaturii pe care avea să ne-o dea Fiul lui Dumnezeu. Dar și la venirea lui am fost atât de reci unul față de altul, că legiuitorului i-a fost silă să numească pe Samarinean. La întrebarea, care a fost aproapele celui căzut între tâlhari, din ura ce-o avea față de tot neamul celor din Samaria, nu a zis: Samarineanul a fost aproapele, ci pe ocolite a răspuns: Cel ce a avut milă de el.

Așa cum s'a învelit legiuitorul în ură ca într'o platoșă, ne învelim și noi. Văzut-ați vreodată cum se războiesc broaștele țestoase unele cu altele? Se izbesc de le sună carapacea și cele mai slabe se rostogolesc. Când ai crede că una e învinsă, iată că pornește din nou să se izbească în vecina sa. Să nu uităm: Când se izbesc una de alta, fiecare-și trage capul în carapace. Dacă n'ar avea învelișul țestului, n'ar fi așa de bătaioase. Noi ne învelim cu ura ca broasca țestoasă în carapace. Dacă țestoasele nu și-ar putea trage capul în țest, ar fi mai pașnice, iar noi dacă am avea inimă mai ferită de ură, ne-am putea înfrăți.

Și azi, ca în toate veacurile, se mai discută și se mai dispută despre întrebarea: cine este aproapele nostru. Cu gura, mai mult din vârful limbii știm să dăm răspunsul, că oricare om din lume este aproapele nostru. Cu fapta însă e mai greu. Certele dintre frați, vrajba dintre vecini, dușmănia dintre țări și războaiele dintre neamuri ne arată că inimile sunt sub carapace cum e capul broaștei țestoase când se izbește în cealaltă.

Să eliberăm inimile de sub carapacea dușmăniei. Hristos Domnul a dat lumii învățătura adusă din cer, ca aproapele nostru este oricare om din lume. Ne-a dat exemplul său dumnezeesc, căci s'a pogorît din slava cea negrăită a cerurilor pe pământul plin de noroiu. Ne-a găsit goi de iubire, cum a găsit Samarineanul pe cel căzut între tâlhari, gol de haine. Ne-a găsit plini de rănile păcatelor și zăcând — precum zicea oarecine — pe drumurile întortochiate și pustii ale lumii. S'a apropiat de noi cu milă și din harul său a vărsat peste păcatele noastre, cum a turnat Samarineanul untdelemn peste rănile nenorocitului. Precum Samarineanul a dus pe cel rănit la o casă de oaspeți, așa Hristos Domnul ne-a întemeiat Biserica sa în care să ne vindecăm de rănile păcatelor. Dacă Samarineanul a dat gazdei doi dinari, Hristos a dat slujitorilor Bisericii două comori: Sfânta Tradiție și Sfânta Scriptură. Samarineanul a lăsat vorbă că se va întoarce, iar Mântuitorul ne-a lăsat încredințarea că iarăș va să vie să judece și să răsplătească fiecăruia după faptele din viață.

Dușmanii lui Iisus, cuprinși cum au fost odată de mânie, i-au spus: Oare nu zicem noi bine că

ești Samarinean și ai demon (Ioan 8, 48). Noi cu toată recunoștința trebuie să zicem: Hristos este Samarineanul cel milostiv al sufletelor noastre.

Exemplul lui dumnezeesc ne chiamă și pe noi să avem iubire față de cei nenorociți, fie că ar avea răni pe corp fie că i-ar fi sufletul rănit de păcate. Fapta Samarineanului ne pare grea. Preotul și levitul poate s'au gândit că nenorocitul ce gemea în drum să fi fost de alt neam, de altă credință. Și aceasta i-ar fi mânat să treacă pe alături. Hristos Domnul ne a învățat că toți oamenii avem un Tată în cer și deci toți suntem frați. Ca frate trebuie să alergi în ajutorul celui nenorocit, fără să-l mai întrebi de ce neam, de ce lege este. Hristos anume a zis că tâlharii au desbrăcat pe cel căzut între ei, ca în felul acesta să nu-l cunoști după haină, după port, ci să vadă oricine un om, pe fiul lui Adam și al lui Dumnezeu. Numai ura poate să ne întunece judecata, de să nu mai vedem în cel nenorocit pe fratele, pe aproapele nostru.

Poate să mai fi fost și frica de pustiu, teama de tâlhari, care a mânat pe preot și pe levit să treacă pe alături. Samarineanul nu s'a gândit nici la pustiu prin care trecea, nici la tâlharii care puteau să vie și la el. Hristos Domnul ne dă credința, că cei care săvârșesc fapte de milostenie sunt păziți de ingerul lor și feriți de primejdii. Numai lipsa de dragoste te face și fricos, iar cel laș nu vrea să știe că ar fi ceva mai prețios în lume decât pielea sa.

În primul mare războiu se retrăgea un batalion dinaintea dușmanului. Un rănit rămas între cele două linii striga pe nume pe un cunoscut. Acesta, fără să se gândească ce va zice comandantul sau la primejdii, s'a dus la rănit, ca samarineanul la cel căzut între tâlhari. Cele două linii dușmane trăgeau peste el cu toate armele. Rănitul avea opt împușcături într'un singur picior și sângele-i curgea gâlgâind. Cunoscutul i-a rupt pantalonii, i-a pansat rănile de mai multe ori până i-a oprit sângele. A vrut apoi să-l ia să-l ducă, dar rănitul avea prea mari dureri. Atunci i a săpat o groapă de adăpost. Un glonte i-a rupt coada hârlețului. El a luat altul din cele lepădate și a săpat groapa, a așezat pe cel rănit în ea ca într'un pat și l-a acoperit cu o pătură. Toată lucrarea a făcut-o ingenunchiat, dar nici un glonte nu l-a rănit, nu i-a atins nici măcar haina. Ingerul păzitor în toată vremea ocrotește pe cei care urmează pilda Samarineanului. A fost el în primejdie? Primejdia este numai pentru cei care încep să socotească prețul pielei lor, dar aceștia nu pot fi samarineni.

Sunt unii care se mulțumesc să dea ajutoare în bani, haine, hrană, să se scrie la colecte, dar

cu mâna nu poate să pună nimic. N'au vreme, n'au pofta de așa ceva sau deadreptul li-e scârbă. Lumea totuș îi cinstește pe unii ca aceștia în chip deosebit: le scrie numele la ziare și în cărți. Pe vremea împăratului August trăia un bogat, Mecena, destul de ușuratic, dar sprijinitor al poezilor. Dăruitorii dela mari depărtări se aseamănă cu Mecena, pot fi și ei mecenati, dar nu pot fi samarineni. Creștinismul cere nu numai să dai ci să te și dăruiești, să-ți verși puterea sufletului peste cel năpăstuit. Așa zicea oarecine: Cei ce în darul său se dăruiește și pe sine cu drag, hrănește pe nenorocit, pe sine și pe Domnul.

Tu creștine, învață din pilda Samarineanului milostiv, că e aproapele și fratele tău oricare nenorocit și ajută-i pe toți, fără deosebire de limbă, de lege sau de stare, ajută-i pe toți pe care-i poți. Nu uita că adevăratul ajutor plăcut lui Dumnezeu este făcut cu mâna, cu sufletul, în care te dăruiești și pe tine. Când vezi un nenorocit, sau auzi despre altul, tu adu-ți aminte ce a făcut Samarineanul, că s'a apropiat, i s'a făcut milă, i-a spălat și i-a îngrijit rănilor, fără să-l întrebe de ce neam, din ce țară sau din ce oraș a fost. Urmează-i exemplul, fă și tu asemenea.

*

Duminica a 26-a după Rusalii despre: NOAPTEA SUFLETULUI.

Când te izbești cu capul de un zid, îți scapără stele verzi, apoi îți pare că vezi un foc roșu cu tot mai gros fum, până îți se face negru înaintea ochilor. Tot așa se întunecă mintea de băuturile îmbătătoare: nu-și mai aduce aminte de nimic, nu vrea să știe și nici nu poate să vrea să știe de nimic. E ca și când mintea ar fi închisă într'o temniță fără uși, fără ferestre. Tot așa se face întunecă în jurul sufletului, dacă în loc să-și îndrepte privirea spre cer, și-o împotmolește în noroiul pământului. Așa s'a împotmolit sufletul bogatului căruia i-a rodit țarina, în roadele cele multe, în jîtnițele mici și mari, în plăcerea odihnei, a mâncării, a băuturii și a veseliei. La cer nu se mai gândea, de Dumnezeu a uitat. Peste sufletul bogatului s'a făcut noapte. *Iar Dumnezeu i-a zis: Nebune, în noaptea aceasta îți se va lua sufletul, iar cele ce ai gătit ale cui vor fi* (Luca 12, 20).

Se înțelege că aceasta nu s'a întâmplat cu un bogat oarecare, dar se întâmplă odată cu unu, altădată cu altul. Dumnezeu a grăit, a vorbit tuturor bogaților din toate vremurile. Prin aleșii luminați de Duhul Sfânt, Dumnezeu a învățat pe toți bogații. Uneori învățătura a fost dată cu astfel de cuvinte: Fiindcă zici: Sunt bogat și m'am îmbogățit și de nimic nu am nevoie — și nu știi că ești cel ticălos și vrednic de plâns și sărac și orb și gol (Apocalips 3, 17). Altădată a

grăit așa: Vedea-vor dreptii și se vor teme și văzând vor zice de dânsul: Iată omul care nu-și punea în Dumnezeu nădejdea, ci nădăjduia în mulțimea bogăției sale și pe răutățile sale se bizuia (Psalm 51, 6-7). Și iarăș altădată astfel: Prepețița clocește ouăle pe care nu le-a ouat; așa-i și cel ce câștigă avuție nedreaptă: o lasă la jumătatea zilelor sale și la sfârșitul său se va trezi că i nerod (Ieremia 17, 11).

Nebunia bogatului din Evanghelie stă în părerea lui că și-a luat grija, și-a asigurat traiul și nu-și dă seama câte primejdii îl pândesc din toate părțile: Vremea poate să-i putrezească bucatele în hambare, șoarecii și cloșanii i le pot mânca, furii i le pot fura. Nebunia cea mare e că a uitat de Dumnezeu și de sufletul său. A uitat că Dumnezeu îi poartă grijă mai bine decum ar ști el să-și poarte. A uitat că sufletul se poate sufoca sub greutatea plăcerilor trupesti. O femeie avea doi copii: unul al său, altul vitreg. Pe al său îl hrănea bine, îl culca în pat moale, îl îmbrăca frumos. Pe vitreg îl flămânzea, îl culca într'un loc cu vitele, îl purta în zdrențe. Unul s'a întărit, altul a slăbit, apoi s'a îmbolnăvit. A fost un noroc că o mătușă a luat bolnavul la sine. Tot satul a osândit purtarea mamei vitrege: că-i rea, că-i ne bună. Dar tot așa este și bogatul rău și nebun, dacă se îngrijește numai de odihnă, de mâncarea, de băutura și de plăcerile trupului, iar sufletul și-l lasă de tănjește. Unii ca aceștia trăiesc ca dobitoacele, de suflă, dar nu au suflet și mânăncă să se îngrășe, fără să-și dea seama că așa se apropie cuțitul. Unora ca aceștia s'a dat înștiințarea: Desfrânaților, nu știți că prietenia lumii este dușmănie față de Dumnezeu? (Iacob 4, 14).

Noaptea în care se va lua sufletul bogatului este și noaptea în care se frământa cu planurile sale de a strica și de a face jîtnițe mai mari. Noapte este însă nebunia lui de a-și pune toată inima în hambarele mari, nebunia de a uita de suflet și de Dumnezeu, nebunia de a se gândi numai la sine uitând de cei săraci, flămânzi, goi, neputincioși. Noapte este întunecă lăuntric care l-a făcut să piardă din vedere că mai presus de disprețul oamenilor va fi o judecată dreaptă, care nu va putea fi schimbată nici cu toate comorile pământului. Noapte este să-ți pară că lingușirea unora ar fi o cinste veșnică și să uiți că la judecata cea dreaptă nu bogăția, nu hambarele tale, ci faptele vor fi judecate. Mulțimea roadelor va fi spre mai mare osândă, că ai fi avut din ce, dar n'ai vrut să dai celor lipsiți. Pentru aceasta scria sfântul apostol Pavel: Este rânduit oamenilor să moară odată, iar după aceea este judecata (Evrei 9, 27).

Nu a spus Mântuitorul cine va lua sufletul

bogatu'ui neînțelept și anume nu a spus. Căci sufletul ar trebui să se întoarcă la Dumnezeu care l-a dat fiecărui om așa cum L-a dat lui Adam suflând în fața lui suflare de viață (Facerea 3, 7). Ingerii, ca slugi ai lui Dumnezeu, pot să ia și să ducă sufletul, cum au făcut pe săracul Lazăr (Luca 16, 22). Luarea sufletului se poate înțelege și prin tâlhari, care venind să fure roadele din jitnițe, ar omorî pe stăpânul lor vremelnic. Dar tot așa e cu dreptate să credem, că diavolul va lua sufletul, care nu s'a gândit nicicum la cei năpăstuiți, sau măcar la unul dintr'acești prea buni frați ai Domnului. Pentru astfel de suflete înconjurate de noaptea necredinței și a ne iubirii va zice dreptul Judecător: Duceți-vă dela mine blestemaților, în focul cel veșnic, care este pregătit diavolului și îngerilor lui (Matei 25, 41). Tot acestora scria: Pentru că voi înșivă știți bine, că ziua Domnului vine ca un fur, noaptea (1 Tesaloniceni 5, 2—3).

Pentru mai buna înțelegere a bogăției împreună cu nebulia, pentru înțelegerea nopții și a luării sufletului, Sfânta Scriptură ne dă și exemplul lui Belșatar, care a dat un ospăț bogat pentru o mie de dregători ai săi. A băut împăratul vin înaintea celor chemați și turmentat de băutura a poruncit să fie aduse vasele de aur și de argint pe care tatăl său, Nabucodonosor, le răpise din templu, din Ierusalim. Au băut din ele vin și au început să preamărească idolii lor de aur, argint, piatră și de lemn. Și atunci era noapte, dar noaptea era mai grea în sufletele întunecate ale oaspeților și al lui Belșatar. În clipa aceea s'au văzut degetele unei mâini de om, scriind pe perete, în fața sfeșnicului. Chiar în noaptea aceea a fost omorât Belșatar, împăratul Haldeilor (Daniil 5, 1—30).

Bogatul neînțelept a fost cuprins de noaptea întunecată, pentru că sufletul lui întunecat n'a avut nici o fărâmitură de iubire față de cei nenorociți. Dumnezeu a dat roadă multă țarinei lui și el ar fi avut minunatul prilej de a săvârși fapte de iubire. El însă, cuprins de întunecatul nopții din sine, n'a văzut nici pe cei flămânzi, nici pe cei goi. S'a pipăit numai pe sine, a mângăit numai pânțelele său.

O fărâmă de iubire ar fi fost de ajuns și pentru bogatul de atunci și pentru cei de azi, ca să înțeleagă bucuria adevărată și nepieritoare a faptelor bune. Insuș Dumnezeu varsă în sânul binefăcătorilor bucuria faptelor bune. Incercați și veți vedea că pentru fiecare flămând pe care-l veți sătura, pentru fiecare gol pe care-l veți îmbrăca, simți în sufletele voastre o bucurie, pe care n'o pot întrece în preț nici toate comorile pământului.

Iată, Evanghelia despre bogatul neînțelept se cetește toamna, după adunarea roadelor, în pragul iernii, când și grija pentru săraci trebuie să fie mai mare. Imprăștiati întunecatul nopții din suflete cu lumina iubirii față de aproapele. Dați și vi se va da. Măsură bună, îndesată, clătită și cu vârf se va varsa în sânul vostru, căci cu măsura cu care veți măsura, vi se va măsura (Luca 6, 38).

Informațiuni

■ **In cadrul săptămânii închinată prieteniei româno-sovietice** s'a slujit în catedrala din Arad un Te-Deum, în ziua de 7 Noembrie a. c. de față fiind Prea Sfinția Sa Părintele Episcop Andrei, autoritățile civile și militare, membrii A.R.L.U.S.-ului și alți credincioși. A cuvântat I. P. C. Icon. Stavr. Caius Turicu.

După terminarea Te-Deumului, a avut loc, în sala festivă a Academiei Teologice, o festivitate organizată de A.R.L.U.S. secția clerului, cu concursul profesorilor și a studenților dela Academie. Corul studenților, condus de Părintele profesor Petru Bancea, a executat două compoziții muzicale rusești și s'au declamat poezii scrise de autori ruși. A cuvântat P. C. Părinte Protopop Viorel Mișuțiu, iar P. C. Părinte Rector Dr. Il. V. Felea a conferențiat despre Influențe culturale.

■ **Conferința catehetică** a preoțimii din protopopiatul Pecica s'a ținut în ziua de 3 Noembrie a. c. la parohia Nădlac sub președinția P. C. prot. Ioan Popescu fiind prezent I. P. C. Ic. Stav. Caius Turicu, cons. ref. eparhial însoțit de părintele misionar I. Ungurean din Arad.

La orele 9 a. m. în sf. Biserică s'a oficiat „Chemarea Sf. Duh” de către soborul preoțesc compus din preoții: A. Goia, T. Șiclovian și M. Emandi în prezența preoțimei tractuale, autoritățile comunale în frunte cu Dr. Fântănaru primar, I. Stan notar, Dr. Țiriac, medic de circ. precum și toți membri corpului didactic, elevii școlilor și un număr impozant de enoriași, părinții elevilor.

Predica pentru copii „Ingerul păzitor” a rostit-o I. P. C. păr. cons. C. Turicu.

La orele 10 în marea sală a fostei școli profesionale s'a deschis conferința prin prelegerea ținută elevilor clasei IV despre „Sf. Treime” din partea preotului local T. Șerb, fiind prezenți intelectualii locali, membri consiliului parohial, întregul corp didactic și un mare număr din părinții elevilor.

La sfârșitul prelegerii păr. cons. C. Turicu mulțumește marelui public pentru participare, vorbind părinților despre datoriile față de luminătorii odraslelor lor.

După plecarea elevilor și publicului, membri corpului didactic și preoțimea trece la aprecierea didactică și metodică a temei practice. Au luat cuvântul binechibzuit domnii dir. I. Cojoi, P. Chicin, Gh. Precupaș.

Tema teoretică despre „Necesitatea religiei în viața socială” o citește preotul M. Emandi din Pecica, iar părintele A. Goia face un referat asupra tuturor temelor lucrate de preoții din tract.

Misionarul tractual T. Șiclovian face un amplu referat în legătură cu săptămâna de retragere dela Mănăstirea Hodoș-Bodrog și s'au adus sugestii pen-

tru intensificarea misiunilor religioase pentru popor, insistându-se prin păr. I. Ungurean asupra colportării și răspândirii foii religioase „Calea Mântuirii“.

La masa comună au participat pe lângă preoțime, întreg corpul didactic, membri din cons. par. și toți intelectualii din comună, cimentându-se o legătură de dragoste profesională și creștinească manifestare, cum numai o conferință bineorganizată este în stare s'o dea spre mulțumirea tuturor. Aceasta s'a realizat din plin în parohia Nădlac, protopopiatul Pecica.

■ **Sfințirea monumentului eroilor din colonia Traian.** Duminecă 8 Noembrie a. c. a avut loc în colonia Traian, prot. Ineu, sfințirea monumentului ridicat în fața bisericii întru pomenirea eroilor acelei comune. Înainte de sfințire s'a slujit în sf. biserică Liturghia în sobor, răspunsurile liturgice fiind date de vechiul cor bisericesc al coloniei, condus de vrednicul învățător Gheorghe Albu. La priceasnă a predicat Părintele consilier Caius Turicu despre: „Pace“.

După sf. Liturghie a urmat sfințirea monumentului, la finea căreia au cuvântat: P. C. Profesor Dr. Simeon Șiclovan dela Academia Teologică din Arad, Lt. Col. C. Hariga, directorul școlar I. Popescu și preotul locului Emil Borza. A urmat o masă comună, iar după amiază s'a slujit o cununie în sobor, la finea căreia a cuvântat preotul I. Ungureanu despre „Taina cununiei“.

E demn de remarcat că monumentul ridicat de coloniștii din comuna Traian este o adevărată operă de artă, care face cinste atât locuitorilor, cât și conducătorilor lor cari au ostenit pentru ridicarea lui.

■ **Numiri și transferări de preoți.** În ședința administrativ-bisericească a Ven. Consiliu Eparhial din Arad, ținută în ziua de 13 Noembrie a. c. s'au făcut următoarele numiri și transferări de preoți:

Numiri: Gheorghe Popii, candidat de preot, a fost numit administrator parohial la parohia Schöndorf, prot. Radna.

Transferări: Octavian Draja dela Mișca la parohia Miniș prot. Radna; Andrei Țățan dela Mădrigești la Paulian prot. Buteni; Axente Ursa dela Feiurdeni-Cluj la Roșia de Criș prot. Buteni.

■ **Părintele Ioan Faur** din Șimand a dăruit pentru capela Academiei de Teologie din Arad o *Evangelie* frumos legată, în valoare de 3000 lei. Este cel dintâi dintre preoții Eparhiei care s'a interesat la fața locului de nevoile Academiei în care s'a pregătit pentru misiunea slujirii lui Hristos și a ținut să-și arate recunoștința, legându-și sufletul de Capela ei, printr'o danie. Așteptăm și alte bunevoinețe.

■ **La Bibliotecă Diecezană se poate cumpăra manualul de religie pentru clasa V-a primară „Cunoștințe liturgice“ de Prot. Florea Codreanu. Exemplarul costă 40 lei.**

■ **Conducătorii de oficii parohiale și frații preoți sunt insistent rugați să-și achite abonamentul la revistă cât mai neîntârziat. Altfel suntem amenințați să nu mai putem apărea.**

Pentru ultima oară, rugăm P. C. Protopopi și Preoți să binevoiască a trimite fără întârziere colectele pentru refacerea inventarului Academiei Teologice.

Rectoratul

Nr. 3315—1947.

Comunicate

Ministerul Cultelor, cu adresa Nr. 19838—1947, ne comunică deciziunea Nr. 1260—1947 a Ministerului Agriculturii și Domeniilor privitor la întocmirea unui plan de lucru de ansamblu pentru ameliorarea golurilor de munte și pășunilor alpine, în scopul creierii de condițiuni optime pentru creșterea vitelor, în afara pădurilor, cari trebuiesc ferite pe viitor de pășunat. În acest scop s'a numit o comisie, care va întocmi un plan de lucru.

Până ce acel plan se va întocmi și pune în aplicare, proprietarii golurilor de munte sunt obligați să curețe, chiar în toamna anului 1947, cel puțin 25% din suprafața golurilor de munte invadate de vegetație lemnoasă arborescentă, arbustivă și subarbustivă (molid, brad tărător etc...).

Arad, la 1 Noembrie 1947.

† ANDREI, S. Tr. Seculin,
Episcop. cons. ref. eparhial.

Nr. 3526—1947.

P. C. Preoți sunt invitați să conlucreze cu membrii corpului didactic local pentru reușita acțiunii de lichidare a *analfabetismului* din parohii.

Arad, la 5 Noembrie 1947.

† ANDREI, I. Stavr. Caius Turicu
Episcop. cons. ref. eparhial.

Nr. 3658/1947.

Concurs

Pentru îndeplinirea parohiei de clasa II a Avram Iancu, protopopiatul Cermei, se publică concurs, prin numire, cu termen de 15 zile.

VENITE:

1. Folosința sesiunii parohiale, 32 jug. cad.
2. Stolele legale.
3. Salarul dela Stat.

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare și un scurt memoriu despre activitate și datele personale, se vor înainta Consiliului Eparhial ort. rom. Arad. Preotul numit va plăti din al său toate impozitele după beneficiul preoțesc.

Arad, 13 Noembrie 1947.

† ANDREI, Traian Cibian
Episcop. consilier referent eparhial